

[Viggo Starcke.]

blive behersket af Tyskland, og det var simpelthen Englands og Amerikas våben, der reddede os fra at blive behersket af Rusland. Den danske kultur, den danske tolerance og den danske levestandard er af den største betydning, men når man skal være ærlig, må man indrømme, at det var ikke disse faktorer, der reddede Danmark fra undergangen. Den danske fredsommelighed og Danmarks ønske om at leve i fred med andre nationer var ikke den afgørende faktor.

I oprigtigt forsøg på at etablere et samarbejde mellem vest og øst hjemsendte Amerika efter krigen størstedelen af sine tropper, medens Rusland samtidig beholdt sine tropper inde, udvidede og opbyggede sin krigsmaskine og støttede og underblæste samtidig igennem sine agenter i Amerika bevægelsen for hjemsendelsen af de amerikanske tropper: we will have our boys home! Derved opnåede kommunisterne det, de ønskede: at føre den godtroende vestlige liberalisme bag lyset, så resultatet blev undertrykkelsen af de 12 europæiske nationer, foruden alt hvad der er sket i Asien og er ved at ske i Asien. Samtidig bragte Vesteuropa og Amerika sig selv i en overhængende fare, fordi det afrusted vest naturligt blev svagere end det oprusted øst.

Det er rigtigt, at Danmark løber en risiko ved at være medlem af Atlantpagten, men denne risiko er langt ringere end den, Danmark ville løbe ved som et lille, værgeløst land at have ligget åbent på den udsatte post, vi er stillet på.

Det er også rigtigt, at Danmark efter at være blevet medlem af Atlantpagten stadig kan risikere både at blive inddraget i krig og kan risikere besættelse, men det er ikke rigtigt, når det antydes, at denne Danmarks risiko skyldes vort medlemskab af Atlantpagten. Det var netop, fordi risikoen for både en krig og en besættelse eksisterede, at Danmark tilsluttede sig Atlantpagten, det var for at være med til at afværge krigen og besættelsen.

Det er rigtigt, når det siges, at det koster mange penge at bygge et forsvar op indenfor Atlantpagten, men hvis dette forsvar kan forhindre en tredje verdenskrig, er penge aldrig nogensinde givet så godt ud. En oprustning er dyr, men en besættelse

er endnu dyrere, og en krig er allerdyrest. Det er ganske nødvendigt at fordre streng sparsommelighed med militærudgifterne, og den, der ødsler og øder på dette område, begår ikke blot en økonomisk synd, men er med til at undergrave tilliden til forsvarets opbygning; men den, der jamrer sig gudsjammerligt over de økonomiske byrder, og som samtidig — som de radikale gør det — vedkender sig, at de var tilhængere af den skandinaviske pagt, som også ville have kostet mange penge, taler ikke åbent og ansvarsbevidst.

Den højtærede finansminister oplyste forleden i tinget, at Sverige anvender ca. 5 pct. af sit nationalprodukt til forsvaret, medens Danmark kun anvender ca. 3 pct. i år og ca. 4 pct. til næste år. Forudsætningen for den skandinaviske pagt var, at Danmark og Norge hurtigt skulle bringe deres forsvar op på højde med Sveriges, men når Sverige i mange år har investeret store beløb i opbygningen af et forsvar og i dag betaler 5 pct. for at vedligeholde det, så må enhver indrømme, at selvom der var blevet taget skyldigt hensyn til, at Danmark havde oplevet den tyske besættelse, ville Danmark, der både skulle opbygge og vedligeholde et forsvar uden som nu at kunne modtage ca. halvdelen som gave udefra, være kommet op på temmelig radikale beløb.

Efter mit skøn består de radikale af to slags mennesker: de der tror, at deres politik er rigtig, og de der ved, at deres politik er forkert. Vil man virkelig bilde andre partiers vælgere ind, at man kunne have lavet en skandinavisk forsvarsunion, hvor det var Sverige, der skulle afholde hovedparten af udgifterne, og Danmark, der skulle indkassere hovedparten af fordelene, i så fald er det ikke velegnet til at underbygge tilliden mellem de nordiske nationer.

Retsforbundet har forlangt, at udgifterne til Danmarks forsvar skal føres i et regnskab for sig, så at man kan se, hvilke udgifter der skyldes internationale forhold, som ligger udenfor vor rækkevidde, og som man ikke kan lægge nogen dansk regering til last, og hvilke udgifter der skyldes de indrepolitiske forhold, som danske politikere har ansvaret for.

Efter valget i 1950 erklærede retsforbundets rigsdagsgruppe, som havde haft